

veľmi podstatnej a trvale obmedzená v plnom využití pravidelných telesných schopností; to však je už ďaleko ťažší následok, než aký je obyčajne spojený s prechodným poškodením na tele a je preto treba považovať ju pre tento ťažký následok, ktorý je aj viditeľný, v smysle zákona za zmrzačenú. Možnosť operatívnej opravy novým zlomením kosti, opätovnou úpravou a vyhojením nič na tom nemení v prospech obžalovaného, lebo poškodená k tak ťažkým novým zákrokom operatívny nijak nemôže byť nútená a musí sa vychádzať zo stavu, ktorý je tu po dokončenom liečení poškodenia na tele spôsobeného obžalovaným. Tomuto nemôže prospieť ani to, že snád' liečenie iného spôsobu mohlo mať prípadne aj lepší výsledok, lebo doterajšie liečenie sa prevádzalo v nemocnici, teda istotne podľa priemerných pravidiel lekárskej vedy; nútnosť liečenia bola privedená trestným činom obžalovaného a jeho výsledky sú s ním preto v príčinnej súvislosti, lebo nie je tvrdené, že by táto bola pretrhnutá takým činom inej osoby, z ktorého by bolo výlučne povstalo terajšie zmrzačenie J. B-ovej. Takto je už na tomto základe daná kvalifikácia jej poškodenia podľa § 303 tr. z.; nesíde tedy na tom, či sa má skrátene nohy považovať aj za nápadné zohavenie. Ponevác poškodenie J. B-ovej obžalovaným malo za následok, že sa stala mrzákom, bol tento čin obžalovaného kvalifikovaný podľa § 303 tr. z. (§ 33, odst. 1 por. nov.).

Najvyšší súd však neshľadal základu k tomu, aby takto kvalifikoval aj ťažké poškodenie O. K. ml. preto, že mu po liečení brušnej rany zostala traumatická brušná kýla velikosti detskej pästi, snadno zapraviteľná a páskou zadržiteľná. Súdni lekári tu uznali, že taká kýla, ktorú možno operatívne snadno odstrániť, nespadá pod pojem trvalých následkov; keď zistili, že poškodený je cez to k zamestnaniu plne schopný, nemožno túto ujmu na telesnej neporušenosti označiť za upadnutie do nemoci. Týmto pojmom nemá zákon v § 303 tr. z. na zreteli každú ujmu na telesnej neporušenosti, ale, ako sa podáva zo srovnania s inými veľmi ťažkými následkami na zdraví v tomto § uvedenými, za nemoc sa obvykle poznačuje taký prechodný stav telesný, ktorý podľa toho, že spôsobuje postihnutému bolesti, núti ho k obmedzeniu pravidelného spôsobu života pri najmenšom vo smere voľného, inak obvyklého a nerušeného pohybu, obvyklej výživy a pod. a zabraňuje mu prípadne aj vo výkone jeho povolania. Nič takého súdni lekári o poškodenom O. K. nezistili; keďže uznali, že kýla je operatívne snadno odstrániteľná, nie je ani na tomto základe možné usudzovať na stav nemoci, ako sa dá predvídať, dlho trvajúcej. Že by konečne táto vada učinila poškodeného O. K. ml. mrzákom, netvrdí ani zmätočná sťažnosť. Ponevác sa tedy nedá u O. K. ml. dovodiť stav zranenia v smysle § 303 tr. z., bola v tomto smere zmätočná sťažnosť vrchného štátneho zastupiteľstva podľa § 36, I. por. nov. zamietnutá ako bezdôvodná.

Čís. 5267.

Pojednaním v smysle § 24 (2) zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n. je zpravidla práca väčšieho rozsahu, venovaná dôkladnejšiemu prejednaniu či rozboru určitých otázok vedeckých, technických alebo umeleckých.

(Rozh. zo dňa 4. apríla 1935, Zm IV 507/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. J. a spol., obžalovaným z prečinu zásahu do pôvodského práva, zmätočnú sťažnosť hlavného súkromného obžalobcu čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť súkromný obžalobca na ťarchu obžalovaných Dr. . K. a B. R. na základe § 384 čís. 9 a § 385 čís. 1 a) tr. p.

V smysle § 385, čís. 1 a) tr. p. sťažovateľ napáda oslobodzujúcu časť rozsudku vrchného súdu preto, že na základe zistených skutočností mala by byť vyslovená vina obžalovaných Dra E. K. a B. R. z prečinu podľa § 45 zák. čís. 218/1926.

Podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. podaná zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Podľa skutočností zistených v enunciiate rozsudku súdu prvej stolice uvedený článok, na ktorý má ako pôvodca autorské právo súkromný obžalobca, bol uverejnený pôvodne v časopise Pesti Napló. Dr. K., hlavný redaktor časopisu K. U., výslovne zakázal A. J-ovi uverejniť tento článok v K. U. Potom však dňa 28. júla 1932, — keď Dr. K. ani nebol v K. prítomný —, A. J. s vedomím a svolením zodpovedného redaktora B. R. uverejnil jednotlivé časti pôvodného článku v K. U. Dr. K. čítal článok až po uverejnení v K. U.

Súkromný žalobca vidí rozpor v tom zistení, že Dr. K. zakázal uverejnenie článku, hoci ho čítal len po uverejnení. V tomto zistení však neľze sľadávať rozpor, lebo Dr. K. mohol zakázať odtlačenie článku, uverejneného v Pesti Napló aj bez prečítania článku, lebo je zistené, že článok bol uverejnený v Pesti Napló s doložkou, že odtlačenie článku je zakázané. Ponevác Dr. K. zakázal odtlačenie článku, ktorý bol potom uverejnený v K. U. v jeho neprítomnosti, teda aj bez jeho vedomia, preto neplynie zo zistených skutočností, že Dr. K. by bol vedomým zásahom porušil pôvodské právo súkromného obžalobcu. Nemýlil sa tedy vrchný súd, keď oslobodil obžalovaného Dra K. od obžaloby pre prečin podľa § 45 aut. zák.

Obžalovaný B. R. ako zodpovedný redaktor priznal sa k tomu, že článok bol odtlačený v K. U. s jeho vedomím a svolením. B. R. hájil sa však tým, že nevedel, z ktorého časopisu bol článok odtlačený. Nebolo zistené, že obžalovaný B. R. čítal pôvodný článok v Pesti Napló a vedel o tom, že v týchto novinách bolo zakázané odtlačenie článku. Bez takého vedomia B. R. však neľze jeho vinu vysloviť. Podľa odst. 1 § 24 aut. zákona jednotlivé články a stati uverejnené v novinách môžu byť v iných novinách odtlačené, neni-li to výslovne zakázané. Zákaz nie je potrebný len v prípadoch uvedených v odst. 2 cit. §u. Hľadiac na obsah článku, príde tu do úvahy predpis citovaného odstavca, že pojednania vedeckého obsahu, uverejnené v novinách, nesmú byť odtlačené inde bez pôvodcovho svolenia, trebárs nebola učená výhrada podľa odst. 1 cit. §u. Pod pojem »pojednania« spadá však zpravidla práca väčšieho rozsahu, venovaná dôkladnejšiemu prejednávaniu či rozboru určitých otázok vedec-kých, technických alebo umeleckých. Článok uvedený v obžalobe, zvlášte v tom rozsahu, v ktorom bol uverejnený v K. U. a ktorý — podľa

zistených skutočností bol obžalovanému B. R. známy, je však krátky, jedná o ceste pôvodcu do Laponska, popisuje krátko jeho cestu a obsahuje niektoré zaujímavé etnografické, politické a geografické údaje o Laponsku a o Laponcoch, bez dôkladnejšieho prejednávania a rozboru temata. Nemusel tedy obžalovaný B. R. tento článok považovať za »pojednanie« v smysle § 24, odst. 2 aut. zák. Že sám autor nepovažoval svoje dielo za také pojednanie, plynie čiastočne aj z toho, že považoval za potrebné cieľom hájenia svojích práv uverejniť doložku podľa § 24, odst. 1 aut. zák. Ponevác obžalovaný B. R. mohol byť toho názoru, že môže uverejniť článok v smysle § 24, odst. 1 aut. zákona, lebo nevedel o zákaze a nemusel článok považovať za vedecké pojednanie, nelze o ňom tvrdiť, že vedomým zásahom porušil autorské právo súkromného obžalobcu. Nemýlil sa tedy vrchný súd, keď oslobodil obžalovaného. Bezzákladná časť zmätočnej sťažnosti bola v smysle § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5268.

Rozsudek vynesený v nepřítomnosti obžalovaného (§ 427 tr. ř.) je vždy buď vyhlásiti obžalovanému samému soudcem nebo doručiti orgánem doručným (poštou) nebo konečně veřejnou vyhláškou, nehledě k tomu, má-li obžalovaný zplnomocněného obhájce čili nic.

Doručení takového rozsudku obhájci nenahrazuje doručení jeho obžalovanému.

Pro počítání lhůt k podání opravných prostředků uvedených v § 280 tr. ř. rozhoduje, hledíc k ustanovení § 79 tr. ř., doručení rozsudku buďsi obžalovanému samému, buďsi jeho zplnomocněnému obhájci.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1935, Zm II 81/35.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl odpor obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 19. března 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. z., a odmítl zmatečnii stížnost podanou na poštu dne 19. června 1934.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek byl vynesen dne 19. března 1934 sice v nepřítomnosti obžalovaného, avšak za přítomnosti Dr. R. O., advokáta v Jihlavě, jako substituta zplnomocněného obhájce Dr. M. H., jehož plná moc, datovaná dne 22. února 1934, byla při hlavním přelíčení předložena. V týž den ihned po vynesení rozsudku ohlásil obhájce zmatečnii stížnost se žádostí, by mu byl doručen opis rozsudku, což se též stalo dne 4. června 1934. Obhájce Dr. R. O. předložil po té vlastní plnou moc obžalovaného ze dne 24. března 1934 a provedl proti rozsudku zmatečnii stížnost dne 8. června 1934, aniž byl podal proti rozsudku odpor podle § 427 tr. ř. Nalézací soud doručil po té dne 16. června 1934 rozsudek obžalovanému k vlastním rukám, načež on dne 18. června 1934 vydal plnou moc obhájci Dr. O. Z., který dne 19. června 1934 poslal k soudu poštou podání obsahující